

Kdybych se potkal s prezidentem, řekl bych mu...

Jak je v mediálním prostoru často propíráno, funkce prezidenta republiky představuje v českém ústavním systému převážně ceremoniální roli. Ačkoli by tomu předchozí věta nenasvědčovala, disponuje držitel tohoto úřadu důležitými pravomocemi jak v rovině oficiální, tak i neoficiální. Jeho nezanedbatelnou společenskou autoritu mnozí připisují sídlu na Pražském hradě a jiní zase argumentují tradicí, kterou nepřerušila ani vláda KSČ. Ať je to jakkoli, rozhovor s touto osobou by rozhodně nebyl nezajímavý...

Kdybych měl tu možnost (a k setkání s prezidentem by opravdu došlo), snažil bych se našeho nejvyššího ústavního činitele požádat, aby nezapomínal na historii a obrátil se po vzoru renesančních humanistů ad fontes (k pramenům). Tím nemíním, aby žil životem minulých generací, ale měl vždy na paměti to, co se odehrálo především v moderních českých (československých) dějinách. Historie totiž přetváří nejen věci viditelné jako vzhled krajiny, ale i záležitosti transcendentní vytvářející pojem národní identity. Prezident však nemá z dějin „vyzobávat“ sobě vhodné informace, nýbrž je vnímat v jejich komplexnosti a snažit se poučit z minulých chyb.

Prezidentovi bych dále z celého srdce doporučil, ať se stále vzdělává. Ať nezůstává na místě, ale stále prohlubuje své stávající vědění a poznává věci nové. Dává tím nejen příklad mladé generaci, ale pomůže i sám sobě, aby se nestal „člověkem včerejška“ neschopným porozumět zbytku populace. Toho docílí zmíněnou informovaností, ale též setkáváním s občany. Shledání s „běžnými lidmi“ dává totiž člověku, který může žít i v nejzapadlejším koutě republiky, pocit, že není sám a demokracie není pouhým divadlem. Osobní kontakt ale na druhou stranu pomáhá i samotnému prezidentovi. Slouží totiž jako zdvižený prst, aby dotyčný nenabyl dojmu, že je pomyslným římským císařem spojujícím pozici boha i vladaře.

Můj poslední vzkaz by směřoval směrem k ústavnosti. Na hlavu státu bych apeloval, aby měla stále na paměti parlamentní charakter našeho státu. Nebylo by jistě prospěšné propadnout pocitu, že hlavním mocenským centrem je Pražský hrad a jeho nájemník nový Charles de Gaulle v skromnějším provedení. Apeloval bych na něj, aby svou aktivitu namířil jiným, republice více prospěšným směrem.

Celkově bych prezidenta se vší úctou a pokorou požádal, ať je sám sebou, avšak neopomíná úřad jemu svěřený. Ať zvedá témata, která sice nevyhrávají volby, ale jejich palčivost není o nic menší. Ať je tím, na nějž se ostatní mohou spolehnou. A především, ať je společnosti tmelem a ne zdí, která ji nenávratně rozdělí.

David Šamonil, Pražské humanitní gymnázium (3. ročník)

2. MÍSTO

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ:
JÁ, PREZIDENT

Kdybych se potkal s prezidentem, řekl bych mu...

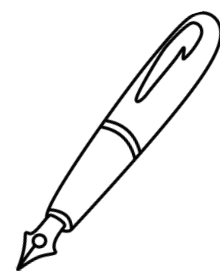
Vážený pane prezidente,

dovolte mi Vám tímto textem krátce pogratulovat k vítězství ve volbách a popřát Vám poklidná léta v prezidentském mandátu. V případě, že by byl z Vaší strany zájem o očekávání, o prosby a o rady, které by Vám chtěl sdělit tento mírně troufalý student v maturitním ročníku, tak můžete pokračujte ve čtení.

Od prezidenta naší republiky bych očekával, že bude hrdě, ale uctivě reprezentovat národ, jenž ho zvolil, že bude dodržovat ústavu a že bude dohlížet na to, aby ji ani ostatní neporušovali. Že tato činnost spadá pod jiné kontrolní instituce, mi je známa, myslím tím totiž zavedení vyšších morálních hodnot do politiky a tedy jako prevenci.

Když už jsem zavítal do těchto končin, tak bych byl rád, kdyby Česká republika navázala na tradici humanismu Václava Havla a směřovala tvrději proti potlačování lidských práv v totalitních režimech. Jsme sice malá a ekonomicky nevýznamná zemička, ale můžeme udávat trend a zároveň se nemusíme obávat žádných bezprostředních rizik. S tím velmi úzce souvisí „žoldáctví“. Naše zákony považují tuto činnost okamžitě za trestný čin, i když úmysl těchto lidí může být právě boj za svobodu jiných. Toto můžeme pozorovat i v současném konfliktu na Ukrajině, kdy dobrovolníci musí spoléhat na prezidentskou milost, nebo na vazbu, či na to, že se do ČR na dlouhou dobu nevrátí. Proto bych Vás poprosil o udělení případných milostí těmto lidem, těmto hrdinům, případně i o tlak na vládu, aby zvážila změnu tohoto zákona.

Poslední léta nám naznačují blížící se politickou krizi, radikalizaci můžeme sledovat nejen za hranicemi v nacionalistickém Maďarsku či katolickém Polsku, ale i pozvolně rostoucí u nás. Na Vaši hlavu tak připadá velmi obtížný úkol, budete se muset vyjadřovat opatrně, budete muset být velmi

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ: JÁ, PREZIDENT

trpělivý a budete muset odolávat velkému tlaku a spojovat co nejvíce lidí, aby nepropadali beznaději a aby se neradikalizovali.

Možná jsem až příliš pesimistický, ale je lepší být na tyto věci připraven a ještě lepší je, když se nestanou, já sám upřímně doufám, že jsem se hodně mýlil a že budu moct vstoupit do následujících let na vysoké škole nebo v zaměstnání a zakládat rodinu v klidu, míru a prosperitě.

Děkuji za Váš čas a ještě jednou Vám přeji, aby jste měl co nejpříjemnější volební období a aby můj čtvrtý odstavec zůstal jen párem zbytečných řádků.

Martin Smejkal, Gymnázium dr. Karla Polesného (6. B)

Kdybych se potkala s prezidentem, řekla bych mu...

Dobrý den vážený a milý pane prezidente, mohla bych se zde rozepsat o jistých politických či ekonomických problémech, jež se nyní mohou tyčit nad Českou republikou, avšak namísto toho se raději rozepíši o mých idealistických představách. O tom, jaké vlastnosti by (dle mého názoru) měl prezident vlastnit, aby mohl inspirovat svůj národ, vést ho, jako správný vůdce, kterého potřebujeme.

Rozumím, že jsem možná jen naivní studentkou střední školy, a ne vždy je pro prezidenta možné tyto ideály splňovat. Přesto prosím věnujte trochu svého drahocenného času a zamyslete se nad touto mou myšlenkou. Jedna z hlavních složek, pro jaký si ideál vůdce představuji, je v první řadě ctnost. Ctnost jako takovou můžeme vnímat hned několika způsoby podle toho, jak ji jednotlivé skupiny vysvětlují. Podle Platóna má pojem „ctnost“ význam moudrosti, statečnosti či spravedlivosti. Aristoteles rozdělil ctnost do tří skupin: teoretické znalosti a jednání, praktické dovednosti, a nakonec skupina etická (mravní). Ctnost můžeme vnímat také v orientálním myšlení, tedy například v buddhismu, který učí, že karma přináší člověku neštěstí, zato ctnost naproti tomu přináší požehnání, štěstí a harmonii s vesmírem.

Důvod, proč jsem věnovala celý odstavec jednomu pojmu „ctnost“, je velmi jednoduchý. Prezident by měl národ spojovat, inspirovat, motivovat, sbližovat. To není tak jednoduché, jak se může zdát. Zvláště, pokud jde o takto velkou skupinu lidí. Obyvatelé Česka jsou bohužel roztrženi do mnoha skupin, ať už se jedná o LGBT, náboženství, politické strany, covid-19, odpůrce válečných migrantů z Ukrajiny, či názor na samotnou válku mezi Ukrajinou a Ruskem. Lidé mezi sebou bojují. A to je špatně. Víím, že je těžké, možná nemožné tomu zabránit. Dá se to ale do jisté míry omezit. A to je dle mého názoru úkol právě pro Vás, pane prezidente. Ovšem tento úkol nesplní žádný člověk, jemuž chybí právě ctnost. Prezident by měl být pro nás pro všechny jako otec, jenž nás objímá v náruči a spojuje. Neměl by se sám zastávat jedné strany a bouřit se proti druhé.

Od toho tu prezident přeci není. Nerada se opakuji, ale prezident by měl být inspirací pro nás občany. Měl by nám jít příkladem.

Mým záměrem není tímto dopisem někoho urazit, nebo dokonce zpochybňovat jeho schopnosti a jednání. To v žádném případě. Mým záměrem je udržet Vás, Pane prezidente, na správné cestě k udržení si dobrého, vzájemného vztahu s námi, občany Česka. Prosím Vás tedy jen o jednu laskavost: zamyslet se nad tím, co se Vám tu vlastně snažím sdělit. Věřím, že to pochopíte. Jste přeci náš prezident.

Děkuji vám.

S pozdravem a přáním pevného zdraví

Michaela Petková, Gymnázium bratří Čapků a První české soukromé střední odborné učiliště